

Jedna škola – 18 nastavnih predmeta

Gledam neki dan u zbornici kolegicu Veru. Sjedi sama za onim velikim stolom pa tupo i neodređeno gleda u zid. Traje to predugo da bi bilo normalno. Pa, onako reda radi, priupitam:

- Kako si? Nešto si zamišljena?
- A, to ste Vi kolega! A, ništa – onako malo prebirem privatne probleme.
- A, je li? Sasvim normalno, svi ih imamo. Pa, riješiš jedan po jedan i brojiš dane do penzije.
- E, nije vam ovo tako lako odbrojavati. Znete, to je i pedagoški i društveni i socijalni i logički .... I ne znam kakav sve još problem.
- Ma, nema tih problema koje ovi novoizabrani u Vladu i Saboru ne mogu riješiti. Pa, obećali su brda i doline. Ako treba probit 10 km tunela – bit će! Ako treba napraviti 10 km mosta – napraviti će, a da ne mogu riješiti vaše životne problemčice!
- Ma, radi se o gimnaziji, a ne o pravljenju mostova.
- Pa?
- E, to vam ne može riješiti jedan sastav Sabora ili Vlade. Znete to je tako već pedeset godina i bit će još pedeset.
- Kažete?
- Da, možda i stotinu! Kad se jednom napravi nastavni plan za jednu gimnaziju to traje bar 100 godina. Ne znam više školuju li nastavnike za gimnazijske programe zato što je nastavni plan takav već 50 godina ili je nastavni plan takav 50 godina zato što imamo takve gimnazijske nastavnike, pa da mogu zarađivati plaću s diplomom koju su stekli?
- Ne razumijem?
- Ma čujte, neki dan sam našla dnevnik od moje Lare. Znete, ona je treći razred gimnazije i zaledila sam se kad sam vidjela što je tamo zapisivala. A ne mogu joj pomoći!
- ???
- Tako, zapela sam samo za nekoliko rečenica. Piše: „U tim gimnazijskim programima vam je to samo varanje profesora da rade nešto produktivno, varanje roditelja da im djeca razvijaju inteligenciju i varanje samih učenika da ih se obrazuje i priprema za život.“ Pa, još sam upamtila iz dnevnika: „U tri godine pohađanja gimnazije, jedino što me škola ikada naučila jest kako ju preživjeti.“ Ili još piše ona: „Prvo što sam naučila u gimnaziji je nositi se sa stresom i naučiti pustiti stvari koje voliš zbog stvari koje moraš.“
- Strašno!
- Da, i još se sjećam rečenice: „Najvažnija kompetencija koja se stječe u prvim godinama gimnazije jeste kako iskoristiti prilike za varanje.“
- Gadno, bogami!
- Pa, zamislite, kolega Mate, da uđemo nas dvoje u restoran i stave pred nas popis jela koja služe, pa počnu donositi jedno po jedno jelo. Vi i ja se pogledamo i kažemo da nam je to previše, da nas ponešto s toga popisa nikako ne zanima, te da bismo željeli samo neka od tih jela jesti ili probati. Možda neki drugi dan izaberemo i nešto drugo s liste? A konobar nam odgovara da to ne može jer je to cjelovita lista jela, tzv. dnevna karta i da se to mora naručiti i preuzeti kao paket aranžman.
- Ali, bože moj, pa taj vaš paket aranžman je prevelik! Ne znam tko to može sve pojesti?
- Može, može – nađe se i takvih – kaže konobar.

I tako bi taj razgovor mogao trajati do beskraj, da nam razgovor ne prekinu oštro zvono koje upozorava da slijedi novi nastavni sat.

Nakon tog sata žurim ulicom kući na moj domaći jelovnik koji se sastoji od dva i pol jela i pretraživanja špajze za još nešto dodati, za desert. I, uglavnom sam s time zadovoljan. Ona restoranska lista od cijele stranice popisa raznih jela o kojoj je Vera pričala mene ne zanima. Usput razmišljam o Verinom gimnazijskom problemu. Jedna škola s osamnaest predmeta i to istodobno, paralelno, svaki tjedan, tijekom čitave nastavne godine!! I tako četiri godine zaredom! Pa slušao sam na tim seminarima što za nas organiziraju na općinskom aktivu da se preporučuje ostvarivanje nastavnih programa u vidu projektne nastave, pa kao blok nastava, pa u vidu izbornih i

fakultativnih predmeta i tako redom. Sve ideja bolja od bolje. Ali zašto to nitko ne primijeni u gimnaziji?

- Zato jer se tako radi već pedeset godina! – kaže Vera.

Pa, u tih pedeset godina smo mijenjali zakone i nastavne planove deset puta. Zašto ne promijeniti i načine organizacije nastave u gimnazijama! A, i u drugim srednjim školama! Zašto mora biti sve isplanirano u križaljci kao da čitaš red vožnje na autobusnom kolodvoru?

Nije mi vrag dao mira pa sam doma zamolio malog da na Internetu potraži nastavni plan za gimnaziju. I evo ga gledam na ekranu: glazbena i likovna umjetnost po jedan sat tjedno tijekom četiri godine školovanja. Pa Politika i gospodarstvo jedan sat tjedno u četvrtom razredu. Koja li je korist od toga? Koja je pedagoška korist od takve jednosatne umjetnosti tjedno?

Tu su još psihologija, filozofija, psihologija po jedan ili dva sata tjedno, a svi oni „najvažniji“ predmeti po dva ili tri sata tjedno u svakom razredu po četiri godine. U četvrtom razredu 16 predmeta! U drugom razredu 15 nastavnih predmeta, bez Sata razrednog odjela! Tijekom četiri razreda gimnazije izmijeni se 18 ili više nastavnih predmeta, ako se imaju u vidu još i oni s liste izbornih predmeta! Koliko je to korisno, koliko to ima pedagoškog i zdravorazumskog smisla? A slušao sam da naša djeca dolaze iz Amerike iz srednje škole u kojoj su imali sedam predmeta od kojih je četiri bilo obveznih. Gospe moja! Stvarno je Lara s početka ove priče u pravu!

- Tko da to sve preživi?

A zašto ne bi jedan razred (jedne godine) imali kemiju 8 sati tjedno, drugi razred fiziku 8 sati, pa treći razred biologiju 8 sati itd. Pa, čitav jedan dan rade u laboratoriju na kemijskim ili fizikalnim pokusima? Zašto ta Politika i gospodarstvo ne bi bila povezana sa Sociologijom u jedan nastavni predmet?

- Zašto? Zašto? Zašto!!!

Možda se jednoga dana pojavi neki hrabriji ministar ili ministrica koji će promijeniti taj autobusni vozni red koji se ne mijenja već pedeset godina u gimnaziji, ali i u drugim srednjim školama? Možda nam se jednom posreći s hrabrijim ministrima ili ministricama – reformatorima? Ili možda budemo imali više sreće s alternativnim i privatnim školskim projektima u kojima je sve to „normalno“ i drukčije?

- Možda?

Učitelj Mate